

PYETJE: «MEQENËSE KRISTIANËT MËKATOJNË, ATËHERË SI MUND TA DINË ME SIGURI NËSE JANË TË SHPËTUAR?»

PËRGJIGJE: Ne besojmë se një kristian mëkaton edhe pas pagëzimit. Shumë njerëz të tjerë besojnë se është gati e pamundur që një kristian të mëkatojë. Një bashkësi në një qytet të Amerikës botoi një listë të bindjeve të tyre në lidhje me besimin në Perëndinë. Në këtë listë ishte përfshirë edhe fjalia e mëposhtme: «Ne besojmë . . . në sigurinë e përjetshme të besimtarit (besimtari shpëtohet përfundimisht që nga momenti që beson). Besojmë se është e pamundur që një njeri i rilindur (i pagëzuar) në familjen e Perëndisë të mund të humbasë apo të ndëshkohet (duke nënkuptuar ferrin).» Njerëzit që besojnë se është e pamundur të devijosh nga rruga e Perëndisë (pas pagëzimit) shumë herë pyesin: «Si mund të siguroheni për shpëtimin e një kristiani, kur, në të njëjtën kohë, besoni se ai edhe mund të mos shkojë në qiell?»

Në fakt, realiteti i hidhur se devijimi nga rruga e Perëndisë është i mundshëm mund të na ketë shtyrë që të pyesim se si mund ta dimë me siguri se jemi të shpëtuar. Ne ndoshta pyesim: «A mundet Perëndia të falë mëkatet e mia?» «A po bëj gjërat e duhura për t'u shpëtuar?» «Në qoftë se do të vdes në këtë moment, a do të jem në gjendje që të shkoj në qiell?» Në qoftë se dikush na pyet nëse e dimë me siguri nëse do të shpëtohem apo jo, në shumicën e rasteve ne do të themi: «Shpresoj se do të shpëtohem.» Kjo mënyrë e të folurit nuk reflekton siguri të plotë.

Si mund t'u përgjigjemi pyetjeve që vijnë nga besimi ynë se devijimi nga rruga e Perëndisë është i mundshëm? Si mund të kemi sigurinë e shpëtimin?

ËSHTË E MUNDUR QË NJË KRISTIAN TË HUMBASË HIRIN E PERËNDISË

Po, kristianët në të vërtetë mund të devijojnë nga rruga e Perëndisë. Pse e themi këtë? Sepse na e thotë Bibla.

Ekziston mundësia që kristianët të humbasin hirin e Perëndisë. Kristianët janë paralajmëruar për këtë: «Prandaj ai që mendon se qëndron më këmbë, le të shohë se mos bjerë» (1 Korintasve 10:12). Madje edhe vetë Pali tha se ai mund të devijojë nga rruga e Perëndisë (1 Korintasve 9:27).

Humbja e hirit të Perëndisë përbën një rrezik të vërtetë dhe të madh: «Sepse ata që janë ndriçuar një herë, e shijuan dhuntinë qiellore dhe u bënë pjestarë të Frymës së Shenjtë dhe shijuan fjalën e mirë të Perëndisë dhe mrekullitë e jetës së ardhshme dhe po u rrëzuan, është e pamundur t'i sjellësh përsëri në pendim . . .» (Hebrenjve 6:4–6). Këta njerëz, sipas përshkrimit të mësipërm, ishin ndriçuar dhe ishin bërë pjesëtarë të Frymës së Shenjtë, pra ata ishin shpëtuar përpara se të rrëzoheshin (devijonin) dhe kjo mund të thuhet vetëm për ata që janë apo ishin kristianë.

Humbja e hirit të Perëndisë është një fakt. Galatasve 5:4 thotë: «Ju që kërkonti të shfajësoheni me anë të ligjit, jeni ndarë nga Krishti; ratë poshtë nga hiri.» Ky varg jo vetëm që paralajmëron, por edhe tregon një fakt. Ky devijim është fakt për disa!

Humbja e hirit të Perëndisë sjell shkatërrimin tonë si kristianë. Jakobi thotë: «Vëllezër, në qoftë se ndonjë nga ju del nga rruga e së vërtetës dhe dikush e kthen, le ta dijë se ai që e kthen mëkatarin

nga të gabuarit e rrugës së tij, do të shpëtojë një shpirt nga vdekja, . . .» (Jakobit 5:19, 20). Jakobi u shkruante kristianëve (vëllezërve). Ai tha se kristianët mund të mëkatojnë (të dalin nga rruga e së vërtetës). Dhe, sipas vargut të mësipërm, në qoftë se kjo ndodh, dikush duhet ta shpëtojë atë vëlla që ka mëkatuar nga vdekja. Si rrjedhim, mëkati i tij e ka ndëshkuar atë me vdekje.

Kristianët mund të mëkatojnë; ata mund të humbasin hirin e Perëndisë. Ata mund të mëkatojnë në mënyrë të tillë që të vuajnë ndëshkimin e përrjetshëm. Humbja e hirit të Perëndisë është një mundësi reale.

KRISTIANËT MUND TË KENË SIGURI NË SHPËTIMIN E TYRE

Ne mund të sigurohemi, e para, sepse ne mund të jemi të sigurtë se u shpëtuam. Mënyra e shpëtimit e treguar në Testamentin e Ri është e thjeshtë. Ne jemi shpëtuar me anë të hirit të Perëndisë (Efesianëve 2:8, 9) përmes gjakut të Krishtit (Efesianëve 1:7). Për të shpëtuar ne duhet të besojmë se Jezusi është Biri i Perëndisë dhe Zoti ynë dhe të jemi të gatshëm ta demonstrojmë besimin tonë në Të me fjalë dhe vepra (Romakëve 10:9, 10). Gjithashtu, duhet të pendo kemi për mëkatet e së kaluarës dhe të heqim dorë prej tyre (Luka 13:3; Veprat 17:30). Dhe, në fund, duhet të pagëzohemi për shpëtimin nga mëkatet tona (Veprat 2:38; 22:16).

Pasi të kemi bërë këto hapa, mund të jemi të sigurtë se jemi shpëtuar. Pagëzimi, që vjen pas besimit dhe pendimit, na jep faljen e mëkateve (Veprat 2:38), . . . duke na larë nga mëkatet (Veprat 22:16) . . . dhe duke na shpëtuar (1 Pjetër 3:21) . . . në Krisht dhe duke na veshur Krishtin (Galatasve 3:27).

Kur shkrimtarët e Testamentit të Ri iu drejtuan kristianëve, ata nuk kishin dyshimin më të vogël se po iu drejtoheshin të pagëzuarve. Pali u tha Galatasve: «Sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit të Jezu Krishti. Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin, Krishtin keni veshur» (Galatasve 3:26, 27). Ai u shkroi Kolosianëve: «Ai na nxorri nga pushteti i errësirës dhe na çoi në mbretërinë e Birit të tij të dashur, në të cilën ne kemi shpengimin me anë të gjakut të tij dhe faljen e mëkateve» (Kolosianëve 1:13, 14). Pjetri i përshkroi njëherë, të cilëve iu drejtohej me një letër, si të «rilindur» (1 Pjetër 1:3) dhe më tej tha: «Mbasi të

pastroni shpirtrat tuaj me bindje ndaj së vërtetës . . . sepse jeni ringjizur jo nga një farë që priset, por që nuk priset, me anë të fjalës së Perëndisë se gjallë dhe që mbetet përjetë» (1 Pjetër 22, 23). Gjoni shkroi: «Shikoni ç’dashuri të madhe na dha Ati, që të quhemi bij të Perëndisë . . .» (1 Gjon 3:1).

Në qoftë se kristianët e Testamentit të Ri ishin të sigurtë në shpëtimin e tyre, atëherë ne duhet të jemi në të njëjtën mënyrë të sigurtë për shpëtimin tonë. Në qoftë se i jemi bindur ungjillit, nëse besuam, u penduam, rrëfyem besimin tonë dhe u zhytëm për faljen e mëkateve, ne mund të sigurohemi, pa asnjë dyshim, se jemi shpëtuar! Ne mund të themi: Unë jam shpëtuar. Unë jam rilindur përsëri. Unë jam bërë fëmijë i Perëndisë. Unë jam bërë anëtar i kishës dhe qytetar i mbretërisë së Perëndisë.

Është gjë e mirë që t’i kushtojmë vëmendjen e duhur hapave ta marrë si rezultat i bindjes ndaj Perëndisë. Në këtë mënyrë ne kemi një avantazh ndaj atyre që besojnë se njerëzit janë shpëtuar «vetëm nga besimi». Shumë mendojnë se një njeri shpëtohet kur pranon Krishtin apo «kur e fton Atë në zemrën e tij». Por e vetmja provë që ata kanë për të treguar se njëherë ishin të shpëtuar është kujtesa e momentit kur, nëse u kujtohet mirë, ata «pranuan Krishtin». Kështu, është e lehtë që më vonë një njeri i tillë, pasi të ketë mëkatuar, të dyshojë nëse është shpëtuar me të vërtetë.

Por ne nuk duhet të varemi nga kujtesa jonë për t’u siguruar nëse me të vërtetë «e pranuan Krishtin në zemrat tona». Ne thjesht mund të fokusohemi në ditën që u pagëzuam dhe u shpëtuam përmes Krishtit. Si rrjedhim, mësimi i Testamentit të Ri se shpëtimi vjen pasi t’i jemi bindur ungjillit na jep më shumë siguri se sa pikëpamja jobiblike, sipas së cilës dikush shpëtohet kur «pranon Krishtin» apo kur «e fton Krishtin në zemrën e tij».

Arsyeja e dytë, ne mund të kemi siguri, sepse është e vërtetë se ne po shpëtohemi. Ne duhet të pranojmë se, meqenëse besojmë se kristianët mund të devijojnë (mëkatojnë), atëherë nuk është e mundur që të jemi gjithmonë po aq të sigurt në shpëtimin, sa ishim edhe në të kaluarën. Në fund të fundit, ne mund të kemi qenë të shpëtuar në të kaluarën, por mund të jemi të humbur sot. Si mund të sigurohemi se jemi të shpëtuar në këtë moment? Ne mund të sigurohemi sot, së paku për dy arsye.

Ne mund të sigurohemi për faktin se Perëndia përpiqet me të gjitha mënyrat të na ndihmojë që t’i

mbetemi besnikë Atij. Perëndia nuk do që të largohemi prej Tij. Si rrjedhim, Ai na jep çdo gjë që kemi nevojë për të qëndruar besnikë. Ai iu ka dhënë fëmijëve të Tij:

Një At të dashur. «Shikoni ç’dashuri të madhe na dha Ati, që të quhemi bij të Perëndisë . . .» (1 Gjon 3:1).

Një avokat që na mbron. «Dhe në qoftë se ndokush mëkatoi, kemi një avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin» (1 Gjon 2:1). Krishti është Ai që ndërmeretson për ne tek Ati (1 Timoteut 2:5).

Një mik të shenjtë. «Dhe, duke qenë se jeni bij, Perëndia dërgoi Frymën e Birit të tij në zemrat tuaja që thërret: “Abba, Atë!”» (Galatasve 4:6; Veprat 2:38; 5:32). Fryma e Shenjtë na është dhënë si kapar i trashëgimisë (Efesianëve 1:13, 14), për të na fuqizuar (Efesianëve 3:16) dhe për të na ndihmuar që të demonstrojmë frytet e Frymës (Galatasve 5:22, 23).

Njerëzit që na inkurajojnë. Perëndia ia bashkangjijt çdo besimtar kishës së Tij (Veprat 2:47). Një nga qëllimet e ekzistencës së kësaj kishë është të inkurajojë dhe ndihmojë anëtarët e saj të mbeten besnikë ndaj Perëndisë. Në kishë ne «kujdesemi për njëri-tjetrin, për t’u nxitur për dashuri dhe vepra të mira», «pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë» duke «inkurajuar njëri-tjetrin . . .» (Hebrenjve 10:24, 25).

Një mesazh të dobishëm. Bibla përmban «fjalën e hirit të tij, që është në gjendje t’ju ndërtojë dhe t’ju japë trashëgimin në mes të të gjithë të shenjtëruarve» (Veprat 20:32). Bibla na jep udhëzime të qarta. Në Bibël ne gjejmë shembullin e Jezusit dhe motive të fuqishme për të jetuar një jetë të denjë për një fëmijë të Perëndisë.

Shërbëtorë qiellorë. Engjëjt janë «të gjithë frymëra shërbenjës, që dërgohen për të shërbyer për të mirën e atyre që kanë për të trashëguar shpëtimin» (Hebrenjve 1:14). Fjala «atyre» nënkupton kristianët! Engjëjt punojnë për ne.

Privilegjin e lutjes. Jezusi na thotë: «Lypni dhe do t’ju jepet; kërkonti dhe do të gjeni; trokitni dhe do t’ju çelet» (Mateu 7:7; 1 Gjon 5:15). Perëndia na ka premtuar se Ai i dëgjon lutjet tona dhe u përgjigjet atyre!

Premtimet e shtrenjta. Perëndia na ka dhënë premtime të cilat na inkurajojnë që t’i mbetemi besnikë atij. Një nga këto premtime është se gjithë gjërat bashkëveprojnë për të mirën e kristianëve

(Romakëve 8:28). Premtime të tjera janë se Perëndia nuk do të lejojë që ne të tundohe mi më shumë se ç’mund të mbajmë (1 Korintasve 10:13) dhe premtimin se asgjë në botë nuk mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë (Romakëve 8:35–39).

Ne mund të sigurohemi, sepse, edhe kur nuk i zbatojmë të gjitha kërkesat e Perëndisë, Ai prapë na ofron faljen.

Shpëtimi ynë është një proces. Ai varet, në një farë mënyre, nga ne. Ne duhet të përpiqemi sinqerisht me të gjitha mundësitë tona të zbatojmë vullnetin e Perëndisë. Por a do të thotë kjo se në përpjekjen për të jetuar si kristianë ne jemi vetëm? Jo! Sepse Perëndia na ndihmon të jemi të zellshëm dhe këmbëngulës në zbatimin e vullnetit të Tij. Kështu, Ai na ndihmon të mbetemi besnikë ndaj Tij.

Siguria e shpëtimit bazohet jo vetëm në premtimet që Perëndia na ka bërë për të na mbajtur besnikë, por edhe në faktin se Perëndia na ka premtuar faljen edhe kur ne i kthejmë krahët Atij. Veçanërisht, kemi premtimin se gjaku i Jezusit na lan nga mëkatet. Në lidhje me këtë 1 Gjon 1:7 thotë: «Por, po të ecim në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin dhe gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat.» Ne mund të sigurohemi për shpëtimin tonë të tanishëm, jo sepse po jetojmë pa mëkate, por, sepse gjaku i Jezusit na pastron vazhdimisht nga mëkatet tona!

Është gjë e mirë që shpëtimi ynë nuk varet nga pastërtia jonë shpirtërore, nga zbatimi i plotë i ligjit të Perëndisë apo nga drejtësia jonë. Në qoftë se do të ishte ashtu, asnjë nga ne nuk do të shpëtohej, sepse asnjë nga ne nuk jeton pa mëkatuar! Ne nuk mund të mbështetemi te vetja, te mirësia dhe drejtësia jonë për të siguruar shpëtimin tonë. Për këtë ne duhet të mbështetemi te hiri i Perëndisë. Dhe, faleminderit Perëndisë, ky hir i Tij i jepet kurdoherë cilitdo që e kërkon atë. Ne shpëtohemi vazhdimisht me anë të hirit të Perëndisë dhe me anë të gjakut të Jezusit kur bëjmë gjithë ç’mundemi për të zbatuar vullnetin e Tij në jetën tonë të përditshme.

Çfarë do të thotë e gjitha kjo? *Kjo do të thotë se ne mund ta dimë në se jemi shpëtuar dhe gjithashtu mund të kujtojmë kohën dhe vendin ku u shpëtuan!* Ideja se asnjë nuk mund ta dijë me siguri nëse është shpëtuar apo jo nuk vjen nga Testamenti i Ri. Gjoni shkroi: «Jua shkrova këto gjëra juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, që të dini se keni jetën e përjetshme» (1 Gjon 5:13). Qartësisht, ky premtim

nuk është i pakushtëzuar, por është e qartë se, sipas Gjonit, ne mund ta dimë se e zotërojmë jetën e përjetshme. Si rrjedhim, ne mund të sigurohemi se jemi shpëtuar. Në qoftë se ndonjë ju pyet: «A jeni i shpëtuar?» dhe në qoftë se ju po përpiqeni me gjithë zemër t'i qëndroni besnikë Perëndisë me jetën tuaj, mund të përgjigjeni: «Sigurisht! Unë e di se jam i shpëtuar!»

Ne mund të kemi siguri, sepse mund të besojmë se do të shpëtohemi. Madje, nëse dikush thotë se mund të jemi të sigurt për shpëtimin tonë tani, por jo për çfarë do të ndodhë në të ardhmen le të lexojë fjalët e Palit.

Pali nuk kishte asnjë dyshim për shpëtimin e tij të përjetshëm. Kur iu afrua fundit të jetës, ai tha me siguri të madhe:

... Koha e nisjes sime arriti. Luftën e mirë e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta besimin. Pas kësaj më pret gati kurora e drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë dhe jo vetëm mua, por edhe gjithë atyre që presin me dashuri të shfaqurit e tij (2 Timoteut 4:6–8).

Vëreni se Pali nuk tha se vetëm ai mund të ketë siguri; ai tha se «të gjithë ata që presin me dashuri të shfaqurit e Tij» mund të kenë të njëjtën siguri për shpëtimin e përjetshëm.

Por si mund të sigurohemi se do të shkojmë në qiell? A duhet të bëjmë një jetë pa mëkate përpara se të sigurohemi për jetën e përjetshme? Në qoftë se po, atëherë si mund të kemi ndonjë siguri, meqenëse të gjithë mëkatojmë? E vetmja mënyrë që mund të sigurohemi se do të shkojmë në qiell është përmes hirit të Perëndisë. Për shembull, Pali përmendi një njeri të mirë, Onesiforin, dhe tha: «Zoti i dhëntë mëshirë familjes së Onesiforit, sepse shpeshherë më dha zemër, . . . Zoti i dhëntë të gjejë mëshirë nga ana e Perëndisë në atë ditë . . .» (2 Timoteut 1:16, 18). Edhe pse Onesifori ishte i mirë, ai akoma kishte nevojë për mëshirë në ditën e Perëndisë. Në të njëjtën mënyrë, të gjithë ne kemi të njëjtën nevojë. Lajmi i mirë është se ashtu si mëshira e priste Onesiforin, në të njëjtën mënyrë mëshira e Perëndisë do të jetën e gatshme të na presë edhe ne, në ditën e madhe të gjykimit! Pasi të kemi bërë çdo gjë që mundemi për Krishtin, ne prapë do të jemi shërbëtorë të padenjës. Ne prapë devijojmë nga rruga e Perëndisë, por mëshira e Perëndisë do të na japë atë që kemi nevojë!

KONKLuzioni

A mund të themi se si kristianë ne mund të jemi të sigurt për shpëtimin tonë edhe pse e dimë se mund të devijojmë nga rruga e Perëndisë? Sigurisht ne mundemi, sepse mund të jemi të sigurtë që jemi shpëtuar në të kaluarën, që po shpëtohemi çdo ditë dhe se një ditë do të shpëtohemi në qiell përgjithmonë!

Kjo, natyrisht, s' do të thotë se ne duhet ta flemë mendjen për sa i përket shpëtimit tonë. Ne duhet të vazhdojmë të ecim në dritë (1 Gjon 1:7), duke jetuar një jetë të denjë për thirrjen dhe zgjedhjen që Perëndia na ka bërë si bij të tij (2 Pjetër 1:10) dhe duke bërë të pamundurën për të qëndruar besimtarë deri në vdekje (Zbulesa 2:10). Por ky premtim nga Bibla nuk është për ata kristianë që jetojnë në të njëjtën mënyrë siç jetonin përpara se të «bëheshin» kristianë. Ky premtim nuk është për ata «kristianë» që me ndërjegje mëkatojnë vazhdimisht.

Por në qoftë se bën të gjithçka mundesh për të jetuar duke vënë Perëndinë të parin në jetën tënde, atëherë ti, si fëmija i Tij, ke siguri të madhe.

Le të sjellim një shembull për ta kuptuar këtë të vërtetë më mirë. Kur isha fëmijë, asgjë nuk më shqetësonte kur babai im ishte afër meje. Ai ishte i gjatë 1 metër dhe 82 centimetra dhe ndoshta peshonte vetëm 60 kile, por unë besoja se ai mund t'i bënte ballë çdo situatë dhe mund të mund të më shpëtonte nga çdo rrezik. Akoma më shumë, unë e dija se ai më donte dhe se ishte gati në çdo moment të bënte gjithçka për të mirën time. Jo vetëm që asgjë nuk më friksonte kur isha me atin tim, por në të kundërt unë kisha një ndjenjë të mrekullueshme sigurie. Madje edhe kur u rrita, prapë e konsideroja Atin si një burrë të fortë ku unë mund të mbështetesha. Pavarësisht nga ndryshimet që ndodhën me kalimin e viteve, prania e tij, cilësitë e tij dhe dashuria e tij mbetën gjithmonë të njëjta për mua. Të gjitha këto më bënë më të sigurt në jetën time. Natyrisht, dashuria dhe kujdesi përfshinte edhe disiplinën. Por për një gjë isha i sigurt: ati im do të më falte pavarësisht se sa i madh mund të ishte gabimi im. Gjithashtu, në këtë fakt, unë gjeja siguri. Unë e dija instiktivisht se në qoftë se largohesha shumë nga rruga e drejtë, dashuria e atit tim për mua nuk do të ndalonte. Megjithatë unë e dija se në një situatë të tillë unë do të humbja të drejtat e të qenit biri i tij. Duke qenë se ai ishte gjithnjë i mirë me mua dhe se bënte aq shumë për mua, unë gjithmonë përpiqesha

që ta kënaqja atin tim.

Në qoftë një at tokësor mund të të japë një ndjenjë kaq të fuqishme sigurie, atëherë mendoni se ç'farë sigurie mund të kemi në Atin tonë qiellor dhe në shpëtimin që Ai ofron (Mateu 7:9–11). Ne mund të besojmë se Perëndia ynë, ashtu si baballarët tanë, por shumë herë më tepër se ta, na do të mirën dhe kujdeset për ne. Ai është i plotëfuqishëm për të zgjidhur çdo problem që na preokupon. Kjo është e vërtetë për sot dhe përgjithmonë, sepse Perëndia ynë është i njëjtë gjithmonë, Ai nuk ndryshon me kalimin e kohës. A nuk është kjo një siguri e mrekullueshme?

Edhe pse ne e mërzitim Perëndinë me gabimet

tona, Ai është gjithmonë i gatshëm për të na falur. Në qoftë se largohemi shumë prej Tij dhe i mohojmë plotësisht udhëzimet e Tij, Ai nuk do të pushojë së na dashuri. Por, në të njëjtën kohë, nuk do të jemi më bijtë e Tij dhe kështu i humbasim të gjitha të drejtat që vijnë prej kësaj.

Po, Perëndia është Ati ynë dhe ne, kristianët jemi familja e Tij! Kjo e vërtetë na sjell siguri të madhe!

Në qoftë se nuk jeni kristianë, e vetmja mënyrë për të patur siguri për jetën e tashme dhe për jetën e përjetshme është të bëheni fëmijë i Perëndisë përmes besimit dhe bindjes (shikoni Galatasve 3:26, 27).

Autor: *Coy Roper*
Marrë nga studimi: *"Pyetje lidhur me besimin te Perëndia"*
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara